

грижено и скръбно, очитъ гледатъ замислено и кротко. И докато дѣсницата е издигната и благославя, другата рѣка се простира надъ нивитѣ въ едно движение, пълно съ любовъ и състрадание. Исусъ благославяше обилния плодъ на земята, благославяше и края на тежкия човѣшки трудъ.

Попъ Стефанъ не можеше да откъса очитѣ си отъ тая икона. Забрави дѣ се намира, за какво бѣше дошълъ. Най-послѣ той се съвзе и потърси съ очи иконописеца. Въ стаята като че нѣмаше никой. Невъобразимъ хаосъ царуваше навредъ. Дѣсчениятъ подъ бѣше изкалянъ и нечистъ. Черупки отъ яйца, гипсовъ прахъ, парчета отъ сумпара, еренте и трески се валяха на всѣка стѣпка. Върху една мряморна плоча бѣха разтрети разноцвѣтни бои, лъщѣха и листа отъ златенъ варакъ. Четки отъ различна голѣмина бѣха натопени въ очуканъ и смачканъ сждъ. Все пакъ отъ всичко най-много бѣха боитѣ, насипани въ най-чудновати сждове: кафени филджани, мидени черупки, тенекиени кутии, черепи отъ стомни и паници. Всичко това бѣше разпрѣснато въ най-голѣмо безредие изъ стаята. Единъ тученъ хаванъ бѣше сложенъ на стола, и до него — нѣколко сухи кори хлѣбъ. Миришеше на лакъ, безиръ и разни други масла.

Това бѣше непривѣтното жилище на бѣденъ човѣкъ, и въ сжщото врѣме — работилница, въ която се криеше непонятно и тънко изкуство. Срѣдъ безкрайната бъркотия на стаята иконата изглеждаше още по-хубава, по-свѣтла и по-нова, родена сѣкашъ изъ околния хаосъ сжщо тѣй, както слънцето се ражда изъ мрачинитѣ на нощта. Но кждѣ бѣше самиятъ иконописецъ? Попъ Стефанъ го търсѣше съ очи и най-послѣ можа да го намѣри. Свитъ до леглото си, дѣдо Недко стоеше гърбомъ къмъ вратата. Сѣнката, която се събираше въ тоя жгълъ и закаченитѣ отгорѣ дрехи още повече го закриваха. Подпрѣлъ глава съ двѣтѣ си рѣцѣ, той унесено и непод-